СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК L. Ч. 173. Джерзі Ситі Н. Дж., вівторок, 18-го серпня 1942. No. 173. Jersey City, N. J., Tuesday, August 18, 1942. VOL. L.

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ. ПЯТЬ ЦЕНТІВ ЗА ГРАНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ. Тел. „Свобода": BErgen 4-023[illegible] 4-08[illegible] — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA. FIVE CENTS ELSEWHERE.

ЧІЛЬНІ КАТОЛИКИ ЗА ПОМІЧ СОВЄТАМ, АЛЕ ПРОТИ КОМУНІЗМУ

НЮ ЙОРК. — 43-ох чільних католиків з ріжних країв помістили в американсько-католицьким тижневику „Камонвіл" листа, в котрім говорять, що Америка повинна дати Совєтам всяку мілітарну поміч, але американські громадяни повинні вистерігатись комунізму. Це тяжко осягнути, стверджували вони, а проте треба до цього прямувати. Бо щастя сталось, що Совєти боряться по стороні Обєднаних Держав. Всякий тоталітаризм, говорили вони, є протихристіянський. Коли ходить про Совєти, то внаслідок їхньої боротьби по цім боці, можна надіятись, що там зайдуть певні зміни на краще. Світ мусить прямувати до признання прав чоловіка, признання йому свободи думки, свободи віри і свободи заряджувати особистим майном.

ПО НЮЙОРСЬКИХ ДОМАХ ТЕПЛА ВОДА БУДЕ ОБМЕЖЕНА.

НЮ ЙОРК. — Посадник Ля Гвардія разом із своїми знавцями застановляється над тим, щоб впровадити по нюйорських мешкальних домах обмеження в уживанні теплої води. На основі задуманого пляну по домах булаб тепла вода лише в годинах — між 6:30 і 9 рано, а між 5 і 8 вечером. Таке обмеження Ля Гвардія хоче запровадити тому, бо в східних стейтах цеї зими буде обмаль вугля і опалової оливи. — Федеральні власти знов перестерегли власників домів в східних стейтах, щоб ті перемінювали свої доми з оливо-пальних, на вугле-пальних. Секретар внутрішних справ, Ікес, виробляє плян, на основі якого будуть впроваджувати картки на опаловий матеріял. Власти також закликають, щоб запроваджувати інзуляцію по домах, бо це робить дім відпорнішим на студінь. — Комітет Кращого Бизнесу зо свойого боку перестеріг власників домів, щоб вони обережно поступали з переходом з оливо-пальних печей на вуглепальні, а передівсім, щоб не конче вірили ріжним оголошенням, в котрих обіцюють довершити цеї переміни за дуже малу оплату. Треба радитись в тих справах добрих знавців.

ВІЙСЬКОВИЙ БАЛЬОН НА ВУЛИЦІ МІСТА.

САН ФРАНЦІСКО. — В місточку Дейлі Ситі, що лежить пять миль від Сан Франціска, минулої неділі на вулиці осів військовий обсерваційний бальон, „блимп". Але залоги в ньому не було ніякої. Блимп перекотився через один дім і, не ушкодивши його, спинився на вулиці. Залога, як це показали дальші розшуки, десь вискочила в парашутах. Але що сталось з нею — невідомо, бо досі її не віднайшли. Також загадкою є те, що залога не уживала радієвого апарату перед вискоком, хоч на „блимпі" є апарат.

ЗА ДОВГУ ПОДАТКОВУ ТАРИФУ.

ВАШИНГТОН. — Сенатор Бирд, член сенатського фінансового комітету, заявив, що він буде переконувати своїх спів-товаришів, щоб ті впровадили довгореченцеву податкову тарифу, котра простягаласяб на яких три-чотири роки. Бо тепер американська нація осягнула вже менше-більше верщок своєї продукції і внаслідок того вона знає, скільки їй прийдеться річно витрачати. Ці витрати виноситимуть приблизно 77 біліонів долярів річно. Тому вже тепер можна усталити на декілька літ податкову тарифу. А це дуже допоможе бизнесменам і промисловцям, що будуть знати, яке їх жде податкове навантаження. — Сенатор Бирд висказувався також за пять відсотковим покупном податком, себто, щоб при купуванні до ціни на всі продукти додавано пять відсотків на податки.

ЗАРІБНІ ПЛАТНІ НАЙВИЩІ В ЦІЛІЙ ІСТОРІЇ.

НЮ ЙОРК. — Нешенел Індостріял Конференс Борд подав до відома, що на основі статистичних даних виходить, що працівники в Америці заробляють нині більше, ніж коли небудь в історії Злучених Держав Америки, чи котрого небудь іншого краю. Вони пересічно заробляють по $39.53 тижнево і той їх зарібок має велику покупну силу.

МІД МАБУТЬ НЕ БУДЕ ІМЕНОВАНИЙ.

НЮ ЙОРК. — На конвенції „молодих демократів" виголосив промову посадник міста Ню Рошел, Стенлі Чорч. Він заявив, що навіть колиб Демократична Партія не іменувала сенатора Міда кандидатом на губернатора, а прокуратора Бенета, то й тоді молоді демократи повинні піддержувати кожного кандидата, котрого іменує Демократична Партія. Цю заяву уважають за признання, що Мід не буде іменований. Бо Чорч дотепер був гарячим прихильником Міда.

Американська Офензива на Соломонських Островах Продовжається

ГОЛОВНА АМЕРИКАНСЬКА КВАТИРА В АВСТРАЛІЇ. — Американська офензива на Соломонських островах успішно продовжається далі. З тактичних зглядів американські власти не подають офіційних точних звідомлень про ту офензиву, але журналісти, що перебувають на тім фронті, як теж австралійські власти, натякують, що та офензива осягає великі успіхи. Здобувши важну базу в Тулягі, американські збройні сили повели звідтам дальшу офензиву проти японців і після всякої правдоподібности здобули чергових декілька островів. — Японські радієві звідомлення признають, що Японія була заскочена тою офензивою. Японські ґазети приготовляють загал, що в війні треба деколи понести і поразку. Автім — вони додають — Америки не треба уважати за переможену, бо Обєднані Держави мають чимало промислових резервів, кажуть японці.

ВТРАТИ ЯПОНЦІВ ПЯТЬ РАЗІВ БІЛЬШІ ВІД АМЕРИКАНСЬКИХ

НЮ ОРЛІНС. — Шеф загальної морської ради, адмірал Гепберн, заявив, що японські морські втрати виносять щонайменше пять разів стільки, що американські, включаючи до останніх втрати в Перл Гарбер. Втрати в Перл Гарбер дотепер вбільшости направлено. Японські кораблі, коли зустрінуться з американськими, виявляють велику нижчість, говорив адмірал.

В ОДНІМ ДНИ ВІСІМ КОРАБЛІВ

ПОРТЛЕНД (Мейн). — Будівельні доки міста Портленд, в однім дни спустили на воду вісім кораблів, в них один бойовий. Торговельні кораблі виносили по десять тисяч тон, а боєвий — був типу нищівника. З тої нагоди голова морської комісії, адмірал Ленд, виголосив промову, в котрій говорив, що стукіт автоматичних молотків при будові кораблів рівнається стукотови машинових крісів на фронті, бо будова кораблів для вигри так само потрібна, як успіхи на фронті.

АМЕРИКАНСЬКІ ЛІТАКИ КРАЩІ ВІД ЯПОНСЬКИХ

ВАШИНГТОН. — Командант американської повітряної сили, ґенерал Арнольд, заявив, що американські літаки значно кращі від японських. У змагу японських літаків пересічно пропадає два рази більше, від американських. Ні один ворожий тип літака не є кращий від американських типів, говорив ґенерал Арнольд.

Німці не Добудуть Нафти з Майкопських Піль, бо Вони Цілком Знищені

МОСКВА. — Совєтські звідомлення подають, що совєтські війська залишили Майкоп, але аж тоді, коли перевели там основно „політику спаленої землі". Вивезено в Совєти машинерію, що її вживали в нафтових шахтах і рафінеріях, як теж забрано всю нафту з резервуарів. А всьо інше знищено в такий спосіб, що німцям буде неможливо добувати нафту.

ПОСУВАЮТЬСЯ В НАПРЯМІ ҐРОЗНОГО

МОСКВА. — Положення на Кавказі є таке, що німецькі війська, що дістали нове посилення в танках, посуваються вперед, і то, як це вже є наглядне, в напрямі Ґрозного, що є великим нафтовим осередком.

РОЗСТРІЛЮЮТЬ ЗА ВБИВСТВО МУЗИКА РЕВУЦЬКОГО

СТОКГОЛЬМ. — ОНА доносить, що за те, що на вулиці Києва вбито українського композитора Ревуцького і його жінку, що мали „співпрацювати з німцями", німецький суд присудив чотирьох українців на смерть і присуд виконано.

ОБІЦЯЮТЬ ПОЖИВУ, ЩОБ ДІСТАТИ РОБІТНИКІВ

ІСТАНБУЛ. — Видно, що Німеччина стягнула величезні сили з свого людського резервуару для війни на фронтах, коли націстівська влада звернулась до Греції з предложенням, що дасть їй поживу, якщо дістане за те певний контингент робітників, що працюватимуть в Німеччині. Передше німці забрали в Греції майже всю поживу і довели до того, що цілий край голодує.

АМЕРИКАНЦІ НАВЧАЮТЬ УЖЕ І БРИТІЙЦІВ. — На образку бачимо американських маринарів, що демонструють британським офіцирам свої військові вправи. Маринарі відомі з того, що „тверді" під кожним оглядом і не мають щодо цього конкуренції. Ось тому офіцири з „найтвердшого" британського полку покликали їх, щоб їм показали деякі з тих вправ, що роблять їх „твердими". Одну з таких „штук", чи вправ, маємо саме перед собою.

АМЕРИКАНСЬКІ ЛЕТУНИ БОМБАРДУЮТЬ МІСТА ФРАНЦІЇ, ЩО Є ПІД НІМЦЯМИ

ЛОНДОН. — Ворог незабаром відчує, що означає британсько-американська повітряна кооперація, заповів тому кілька днів ґен. Спац, начальний командант американських летунських сил в Англії. І це вже сталося. Отсе бомбардувала ріжні місцевости в окупованій німцями Франції окрема американська ескадра, що брала участь в налетах на Францію, разом з британськими і канадійськими ескадрами. Звідомлення каже, що по американському боці не було ніяких втрат. Британці втратили пять літаків. Підчас налету доводилось зводити боротьбу в повітрі з німецькими летунами. Відтепер буде можна почути дещо більше про американські воєнні операції на тому фронті.

В ЯПОНІЇ ЗАПОВІДАЮТЬ ВЕЛИКУ АМЕРИКАНСЬКУ ОФЕНЗИВУ.

СТОКГОЛЬМ (Швеція). — Шведські часописи подають дуже цікаве звідомлення, одержане з Токіо. Отже пишуть, що японський часопис „Асагі", обговорюючи воєнні операції на Соломонських островах, заповідає, що ті операції є тільки початком великої американської офензиви на Пацифіку. Тою офензивою, кажеться далі, американці заатакують Японію з чотирьох боків: з Алевтських Островів, Австралії, Китаю і з моря. „Асагі" твердить, що властиво дійсну офензиву можуть тепер американці повести тільки з Китаю. І тому саме, пише часопис, вони громадять в Китаю велику повітряну фльоту.

ГОВОРИТЬ ПРО ТЕ, ЩО МОГЛО З СОВЄТАМИ СТАТИСЬ.

МОСКВА. — Ралф Паркер, кореспондент часопису „Ню Йорк Таймс", пише, що те, що совєтські війська залишили Майкопські нафтові поля на Кавказі й далі в порядку відступають, є нічим, що могло було статись. Бо, каже він, могла була бути цілковито знищена совєтська армія. А так того нема. Щобільше, каже він, є ще захована велика совєтська армія як резерва, що дасть ще про себе чути. І є ще армія, захована в Кавказьких горах, що теж поставить німцям сильний спротив.

РАХУЮТЬСЯ З БРАКОМ НАФТИ.

МОСКВА. — Совєти передбачають, що вони можуть бути відтяті від нафтових джерел і тому взивають населення, щоб обходитись з паливом, головно з нафтою, дуже ощадно.

СТО ВБИТИХ В МІСТІ МАЙНЦ.

БЕРН (Швайцарія). — З німецьких звідомлень виходить, що наслідком останніх британських бомбардовань міста Майнц над Реном було біля сто жертв у людях.

МАГОМЕДАНИ В ІНДІЇ ХОЧУТЬ ВІДПЛАТИ ЗА ВІРНІСТЬ.

БОМБЕЙ (Індія). — Найбільше бояться згоди між британським урядом і Всеіндійським Конгресом та Гандієм — магомедани. Є їх в Індії до 80 мільйонів, але й з тим числом вони становлять „малу" меншість. Побоюються, що Англія готова тепер таки піти на уступки Всеіндійському Конгресови і з ним загодитись — коштом магомедан. Таке виходить з заяви Магомета Алі Джини, що є президентом Всеіндійської Магомеданської Ліґи. Він каже, що Ліґа постійно кооперує з індійським убядом, себто з Англією. Магомедани становлять подавляючу більшість в індійській армії й не беруть участи в кампанії Ґандія за незалежність шляхом пасивного опору. Зате, каже Джина, уряд повинен мати на них зглядь і не віддавати влади Всеіндійському Конгресови. Та Джина признає, що й в тому Конгресі є заступники магометан. Він скликає тепер конференцію з магомеданських провідників, щоб обговорити положення в Індії, спричинене пасивним опором і арештуванням Ґандія.

БОГОСЛУЖЕННЯ ЗА ВБИТИХ ГОЛЯНДСЬКИХ ЗАКЛАДНИКІВ.

ЛОНДОН. — В Лондоні відбулось жалібне богослуження за упокій пятьох нідерляндських патріотів, що їх забрала націстівська влада як закладників і розстріляла за те, що досі не видано тих, що висадили дня 7. серпня у повітря поїзд з німецькими вояками. Окупанти мають розстріляти ще більше закладників, якщо до певного часу не будуть зголошені населенням ті, що напали на згаданий поїзд. Закладниками є самі визначні голяндці. Промовляючи з нагоди заупокійного богослуження, нідерляндський міністер внутрішніх справ заявив, що „мученики не вмерли даремне". Далі кажеться, що нідерляндські патріоти знищили протягом останніх двох місяців 40 німецьких тягарових поїздів, запалили пять літаків і наробили німцям багато інших шкод.

"SVOBODA" (Ukrainian Daily).
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Письменний текст оголошення має бути в адміністрації 48 годин перед появою числа, в котрім оголошуючий хоче мати своє оголошення.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
Поодиноке число три центи.		Three cents a copy	
На рік	$6.00	One year	$6.00
На пів року	$3.25	Six months	$3.25
На три місяці	$1.75	Three months	$1.75
Число з понеділка (з англійською частиною):		Monday's Issue (with Ukrainian Weekly):	
На рік	$2.00	One year	$2.00
На пів року	$1.25	Six months	$1.25
В Джерзі Ситі і Загряницею:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$9.00	One year	$9.00
На пів року	$4.75	Six months	$4.75
На три місяці	$2.50	Theree months	$2.50

ТАКИ СВІТАЄ?

Що буде, як переможуть Обєднані Держави? Чи часом, у тій чи іншій мірі, не повториться те, що сталось по вигрі Аліянтів в 1918. році?

Ось ті питання ще не пропали, а з ними і сумніви, чи по тій війні знову не вертатимуть у світі до старих кривд і старого порядку. Бож преціњ годі закривати, що є ще сили, що працюють в тому напрямі, щоб змін не було. Є ще й такі сили, що їх треба назвати реакційними під соціяльно - економічним оглядом. І є імперіялісти старого покрою, що не допускають ніяких територіяльних змін, хоч вони конечні.

Та не зважаючи на те, є таки міродайні натяки, а теж і офіційні заяви, в які треба вірити, а які заповідають, що по війні настануть зміни, і то зміни на краще. А що так є, вистарчить приглянутись хочби цій так актуальній тепер проблємі, як справа відношення Індії до Анґлії. Чи можна собі тепер представити, щоб у тому відношенню не зайшли згодом радикальні зміни? А як на них годиться уже тепер така велика імперія як британська, то чи в інших краях може оставати усе по давньому, чи змінятись на гірше?

Те, що доходить до нас з самої Анґлії, як і те, що відзивається тут у Злучених Державах, коли говориться чи пишеться про Індію, переконує нас, що тим разом є вже заанґажовані в вирішуванню ось таких проблєм не тільки міністерські кабінети, політики і дипльомати, але — величезні маси народу. А що це є в розумінню Обєднаних Держав „народня війна", то й голос народу, як бачимо, заважує вже й тепер, хоч це воєнні часи, а, очевидно, заважуватиме далеко більше, коли буде більша свобода слова. А ті маси є рішучо проти поневолювання. Вони признають кожному народови право на свобідне життя і рішати про те, з ким є йому по дорозі. Колиж вони не натискають тепер в справі негайної розвязки британсько-індійського конфлікту в цілій повноті, то тільки тому, що тут іде тепер мова про другорядну справу, а не про принціпіяльну. Бо Індія вже має заґарантовану свободу, а кріза є тільки через питання часу, коли це має наступити. І тому, що це питання це справа найвище кількох літ, многі думають, що не треба робити через те аж такого великого заколоту, як це робить Ґанді з Всеіндійським Конґресом, проголошуючи пасивний опір. Тут головна справа вирішена, а іде тільки про побічну.

Ось цей факт додає надії, що й в інших, подібних справах, будеться тепер поступати в подібний спосіб. А це знову дає українському народови в Европі великі можливости, якщо Обєднані Держави переможуть і возьмуться за заведення нового ладу. Тому треба на ось такі речі звертати пильну увагу всім тим, що хотілиб допомагати теж і українському народови стати господарем на своїй землі.

Напади на Жовто-Синій Прапор

Комуністи ріжних закрасок і походження повели тепер в Америці проти українського жовто-синього прапору завзяту кампанію. Вони напружують всі свої сили і натискають на всі свої звязки, щоб той прапор в Америці зогидити та змусити його зійти з історичної сцени. В своїй роботі вони послугуються такими вигідними в нинішню пору арґументами, як це, що український національний жовто-синій прапор, це „націстичний прапор". Замасковані приятелі комуністів, які є по ріжних орґанізаціях і на ріжних становищах, запопадливо помагають в цьому комуністам. Жертвою тих комуністичних заходів падають нераз і справжні американські патріоти.

Чомуж саме ось ті комуністи ріжних закрасок і походження розпочали тепер ось таку завзяту кампанію проти цього жовто-синього прапору? Вониж на іншому місці впевняють, що люди, що стоять біля цього прапора, є в такій меншості, що навіть смішно говорити, щоб вони репрезентували якусь сильнішу суспільну струю, не то якийсь великий нарід. Коли так, то нащо витрачати стільки труду і коштів на боротьбу з тою „маленькою ґрупою", котра любить прапор жовто-синьої краски? Ніхто на воробця не витягає гармати. А комуністи в Америці витягають не одну гармату, але цілу свою найтяжчу зброю, щоб розправитись з тим жовто-синім прапором і тою „маленькою ґрупкою".

Причиною, що большевики виступили в Америці з такою скаженою кампанією проти жовто-синього прапору є те, що той прапор стоїть на перешкоді юдиній комуністичній роботі в Америці. Поборюючи жовто-синій прапор комуністи поборюють ті перешкоди серед численних громад українського походження і промощують в Америці шлях для комунізму. Ось причини тої скаженої комуністичної роботи! Вони добре знають, що український жовто-блакитний прапор є проти насильств і аґресій. Та їх дратує що інше, а саме те, що американсько-український загал вірить, що жовто-синій прапор це щось таке, що годі погодити з комунізмом. А прапор цей боровся з комунізмом ще тоді, коли світ навіть не припускав, що в Німеччині прийде до влади якийсь Гітлер та націзм. Ось тому широкий наш загал в Америці бере справу так, що кожний чоловік, котрий стає під цей прапор, не хоче комунізму в Америці.

З другого боку наш загал дуже добре знає, що коли хтось зневажає цей прапор і стає під човоний прапор — той водночас стає комуністом. Він може навіть не мати зеленого поняття про саму комуністичну науку і фільософію, як не мають того поняття багато тутешніх комуністів українського походження, серед яких є багато людей з „буржуйським" світоглядом, з великим придбаним маєтком, з капіталами На тих „комуністів" часто працюють наймлені робітники це вони, за словами К. Маркса, використовують тих робітників, забираючи від них „надвишку" їх праці, Та це не міняє справи. Затуманені большевицькими спритними аґітаторами вони починають паплюжити жовто-синій прапор, починають вихваляти червоний прапор, а разом з ним все, що заступає комуністична Москва. Свідомо, чи несвідомо, вони запрягаються до комуністичного воза і працюють на шкоду своєї прибраної батьківщини — Америки.

Це не є в інтересі Америки ширити тут комунізм. Америку вяже з Советами лише війна, спільний ворог. Америка помагає і буде помагати Советам лише тому, щоб поконати того спільного ворога, а не на те, щоб охороняти та спасати комуністичний режім в Росії, чи ширити його на інших територіях. Якщоб по війні народи в Советах хотіли змінити свою владу на демократичну, Америка не то, що не виступалаб проти цього, але булаб рада цій зміні, хоч може вона явно не втручаласяб до чисто советських внутрішних справ.

Того самого Америка очікує від Советів і всіх комуністів: не втручатись до внутрішних американських справ і не працювати в напрямку повалення американської конституції та запровадження тут комуністичної диктатури. Всі люди, що працюють в напрямку запровадження комунізму в Америці, є вороги Америки, на рівні з ворогами, що працюють на користь націзму та фашизму. Всі вони будуть однаково трактовані американськими властями. Бо, як заявила пані Рузвелт, Америка може мати великий подив для мілітарних осягів советської армії, але Америка не хоче, щоб нею правили комуністи, що з черги є підчинені Москві. Ці слова дружини президента, відомої зо своїх поступових поглядів, повинні собі добре запамятати всі громадяни Америки, а передівсім ті, котрі кокетують з комуністичним світоглядом.

Комуністичні аґітатори, це дуже спритні люди. Вони вміють дуже скоро приспособлятись до обставин і надівати на себе овечу шкуру. Минулого року вони накликали край до ізоляції, штовхали робітничі юнії до страйків, саботажів. А нині вони вже американські „патріоти" на всю губу. Остаточно можна булоб забути минуле і потішитись, що комуністи в Америці бодай нині роблять корисну роботу. Алеж бо та „корисна" робота комуністів не обмежається лише до несення помочі Советам. Вона має далеко ширші пляни: вона прямує до захоплення великих впливів в американській суспільности з метою ті впливи використати виключно для своїх партійних цілей. В той час, як отверті і замасковані комуністичні течії в Америці стараються поширити комуністичні кличі, в очах загалу скомпромітувати федеральний конґрес, осмішити головну основу демократичної системи і приготувати в той спосіб шлях свойого режіму, „наші", себто українського походження комуністи, ретельно виконують їхню, наложену на них частинку, роботи та в обличчі американської публичної опінії пробують зогидити всі ті наші суспільні шари, котрі стоять на перешкоді розвою комунізму в Америці.

Всю свою лють вони повертають нині проти жовто-синього прапору, символу боротьби з комуністичною доктриною. На поміч їм прибігає всіляке шумовиння, або жертви підступної комуністичної роботи. На поміч цьому жовто-синьому прапорови мусять прийти дотичні американські кола. Бо вони мусять знати, що не про старокраєві порахунки тут ходить. Тут ходить про промощення шляху для розвитку комуністичної науки серед американців українського походження.

ДВА СПОСОБИ

З мементом нападу Японії на Злучені Держави стануло перед американським громадянством і урядом важне питання, як поставитися до японських американців, з котрих сотки тисяч живе на побережжю Тихого океану, а з яких багато осталося льояльними рідному краєві, не дивлячися на навіть найдовший побут у цьому краю. Звісно, що побут таких людей у такому числі на побережжі, на котре може найперше прийти японський напад, є очевидною небезпекою для американського безпеченства.

Тому й дивуватися не можна, що американський уряд просто переселив 120,000 японських міґрантів та їх дітей з побережжя в глибину краю. Зробив він це одначе в спосіб, зовсім інакший від того, який примінює націстичний уряд в окупованих краях. Для переселення створено осібну цивільну „Владу Воєнної Рельокації" („Доблю-Ар-Ей"). Ця встанова не завела концентраційних таборів, а громади поселенців зо самоуправою й з усіми основами для самодержання. Рада постаралася за мешкання, харчі, медичну опіку й школи для всіх поселенців. Громада має певний реґулямін, але пова те й громада зовсім вільна: вона може зробити собі таке життя, яке громадянам хочеться. Ті, що заприсягнуть вірність Злученим Державам, будуть втягнені до робітничих корпусів, в котрих робота буде плачена.

Є одначе в Америці люди, яким промовляє до розуму, чи до чуття, інший плян. За цим пляном секретар війни мав би дістати наказ зібрати 100,000 японських американців в концентраційні табори на весь час тривання війни. Мали би їх післати туди без суду, без розгляду, чи котрий є льояльний супроти Злучених Держав, чи льояльний супроти Японії. Всіх японців збирається в одну громаду, гейби вони всі були однаково ворожі до Америки. Як людина є японського походження, то вже її вважається нельояльною супроти Америки, зовсім так, як у Німеччині людину вважається нельояльною проти Гітлера, як вона жидівського роду.

Здавалосяби, що зайво було би представляти, котрий плян кращий, себто котрий кращий для досягнення цілі, для позискання льояльности японців для Америки, та котрий плян краще представляє толерантний, демократичний дух Америки. Здавалося би, що кожному американцеві відразу стає ясним, що другий плян має в собі багато небезпек, бо, коли кладеться на одну дошку всіх японських американців, то чомуб не поставити на одну дошку всіх американців німецького, або італійського, або словацького, або хорватського, або якогонебудь іншого роду?

Але преціњ цей другий плян найшов в Америці ще багато прихильників. За ним заявився Американський Леґіон і Коаліція Патріотичних Товариств, і сенатовий іміґраційний комітет.

Видно, що й в Америці ще треба багато працювати, аби здоровий розум правив людьми навіть у критичні години для краю.

Уже на всіх фронтах...

Розгляньмося на новинах, що доносять нам про воєнні події на ріжних світових фронтах, а побачимо, що вже всюди є ще згадка про американських вояків. Чи це на Пацифіку біля Австралії, чи на Алевтських островах, чи вздовж побережжя Китаю чи на Середземному морі, чи Північному — всюди американські кораблі й американські хлопці. І над німецькими містами літають уже самостійні американські летунські ескадри в такий самий спосіб, як це діється в Китаю.

Тільки нема американців на одному тільки советському фронті... І тому, як дехто завважує, воєнні звіти з цього фронту тепер найсумніші. Очевидно, що це не є ніяким легковажним ставленням до завзятого опору, що його ставлять советські війська націстівським наїздникам, а тільки ствердженням, що де могла дійти поважніша допомога з боку Американської Армії, там видно звороти до кращого. До Советів така допомога ще не могла дійти, хоч доходить допомога в зброї, танках, літаках і т. п.

Ось та американська допомога в вояках буде тепер постійно збільшатись, а з тим буде збільшатись і значіння Злучених Держав. Це очевидне, що Америка буде рішальною на полі битви. А з тим і при тому столі, при якому буде вирішуватись завішення зброї, а потім замирення, а ще далі — новий порядок у світі. Нема найменшого сумніву, що коли Злучені Держави проливатимуть свою кров на усіх фронтах у світі, то ця кров буде теж заважувати і на мировому фронті. Усі ми собі того бажаємо, бо це ще найбільша запорука, що виграємо не тільки війну, але й мир.

СЕРГІЙ ЄФРЕМОВ.

ХОЛЄРА

(6)

— Де подітися? Куди сховатися?... — Враз перед очима Івана Микитовича крізь сіру сітку дощову зарябіло з правої руки поле, густо утикане копами хліба.

— Туди! — блискавкою мигнула в голові Івана Микитовича думка і він раптом звернув у той бік, підбіг до копи, кинув свого двохколісника і пошився між снопи, в середину копи...

IV.

Недовго гримів грім і блискала блискавка, недовго рясними струмками лив із неба дощ. Це була одна з тих літніх бур, що нагло, несподівано проносяться над пересохлою землею і ожививши її свіжою зливою, зникають так само хутко й несподівано, як і набігають. За хвилин двацять на заході хмари розірвались, зявилася вузенька, ясна смужка блакитного неба; що далі — ця смужка ширшала, розросталась і займала все більш та більш місця. Хмари пересовувалися на схід і зникали десь далеко за обрієм; разом і грім слабішав, затихав, мов утомився від недовгої, але важкої праці. Незабаром виглянуло зза хмар і сонце і косим уже промінням глянуло на землю, одбиваючись у численних калюжках, розкиданих скрізь по дорозі. По коліях тихо хлюпотіли маленькі струмочки. На сході зявилася веселка і мов величезна дуга ріжнобарвна сполучила небо та землю і закрасила собою ввесь небосхил, що вмившись дощем, здавався ще кращим, свіжішим, ніж був...

Іван Микитович із своєї схованки почув, що буря вже пройшла, що дощ перестав, але він ще якийсь час вагався вилазити і сидів скорчившись під захистом великих, важких снопів. Уся одежа на ньому змокріла і мов важкими, холодними кайданами обліпила його тіло. Але не було іншої ради, — треба було вилазити.

Виліз зпід снопів Іван Микитович, глянув на себе і — злякався. Та й кожне певне злякалосяб, побачивши Івана Микитовича тепер та пригадавши, яким він був, як виїздив із дому. Вся одежа на ньому була мокра, зімнята, закаляна; чоботи теж не блищали, ясно вичищені, а обмазані були рудим болотом, що поналипало великими, важкими шматками; франтовита краватка бузкового кольору зїхала на бік і перегнулася по половині, і весь Іван Микитович не мав того побідного, празникового вигляду, як давніше, і швидше скидався на мокру, общипану курку, ніж на панича, що зібрався в гостину до панночки...

— А чортиб узяли і цю бурю і цю дорогу кляту! — кляв Іван Микитович, оглядаючи себе та підпираючи свою мову енерґічними виразами. — І надалож мені зібратися саме тепер у дорогу, та ще й на цій бісовій чортопхайці, — і з пересердя Іван Микитович пхнув ногою ні в чім неповинного вельосипеда, що лежав долі без жадної поваги та пошани, легкодушно покинутий своїм тимчасовим господарем у часі найбільшої небезпеки.

— Доведеться ще на собі його тягнути, бо про те, щоб їхати, нічого й думати. Бодай чорти вхопили того пана Щербинського з його чортопхайкою! Як би не він, то цього нічогоб не було... І піднеслож його все лихе на погибель мою... Отсеж мені наука, щоб із чорт-зна ким не знався, та не водився з такими шибайголовами... — І на голову бідного пана Щербинського щедрою рікою лилися всякі не вельми то прихильні жадання, начеб то він був виною всьому, що так нещасливо для Івана Микитовича склалося; немов то він наслав той дощ, що змочив його до рубця, або принаймні хоч намовляв до тієї нещасливої подорожи. Іван Микитович із властивої всім людям непамятливости забув, що він сам натрапив на думку — їхати сельосипедом і сам випрохав його у Щербинського, а останній і сном і духом не винен, що його героїчна мандрівка склалася так нещасливо.

— Але як же я в Тарасівку отакий покажуся?... Тож сором, несвітський сором!... Що скаже Маруся, як побачить мене всього в болоті, задрипаного, наче той, що зпід греблі виліз... Можеб до дому вернутися?... Колиж далеко, до Тарасівки ближче буде, — всього пять верстов лишилося... Та як же його таким прийти в чужу хату?... Ні, не можна! Засміють... От побила мене лиха година та нещаслива!... А тут ще й отцього чорта волікти на собі приходиться. Всі дізнаються, як я їздив на вельосипеді, — проходу не буде від глузування... Осудовисько, та й годі!... Ну, що його робити?...

Певне, сам Іван Микитович довго не надумував би, що йому робити й що почати, як би його не вирятувала сама доля. Коли він отак мізкував та вагався, не знаючи, що почати, здалека почувся голос:

— Гей, сірий! Соб, муругий!...

Іван Микитович глянув і побачив селянина, що їхав, помахуючи батіжком над крутоpогими, шляхом на Тарасівку.

— Попрошусь до цього чоловіка, — нехай підвезе; всеж хоч болотом не тьопати та вельосипеда не волікти... Агов, дядьку!...

Дядько повернув голову в той бік, звідки почувся вигук.

— Заждіть, дядьку! Станьте но! А чи далеко їдете?

Дядько подивився на Івана Микитовича, подумав трохи і помалу відповів:

— В Павлівку.

— Підвезіть, будьте ласка, до Тарасівки...

— А ви самі б із Тарасівки? — замісць відповіді запитав дядько.

— Ні, не з Тарасівки, а мені тільки треба в Тарасівку.

— Щож — сідайте! До поворотки довезу, а там пішки підете.

Іван Микитович ожив духом і почав підводити свого коня. Дядько цікаво поглянув на невідому „машину".

(Кінець буде).

ФЕДЕРАЦІЯ ПРАЦІ ПРОТИ ПАРТІЇ ПРАЦІ.

НЮ ЙОРК. — На конвенції нюйорської Федерації Праці ухвалено резолюцію, в котрій відобрано право Американській Партії Праці говорити в імені орґанізованого робітництва. Водночас згадана конвенція закликала всі американські політичні партії до втілення в свою програму поступових робітничих програм, а тоді вони дістануть піддержку від робітництва. Ця резолюція була ухвалена як відповідь на рішення Партії Праці виставити в надходячих ґуберніяльних виборах в нюйорськім стейті свойого кандидата в особі головного контрольора МекҐольдрика, якщоб на демократичній нюйорській конвенції не був іменований демократичний кандидат сенатор Мід.

Советські Промислові Резерви

Вісімсот миль на схід від Москви, себто більше як тисячу миль за теперішнім фронтом, находиться величезний, самовистачальний промисловий осередок, який зможе ще довгий час заосмотрювати совєтську армію в потрібне їй воєнне знаряддя. Є це уральський промисловий район, який в теперішній війні, подібно як великі промислові округи Злучених Держав, творить частину арсеналу союзників у їх змаганні з агресією Держав Осі.

Уральський промисловий район не повстав за одну ніч, після того як Німеччина напала на Совєти. Розуміючи, що скупчення всіх промислових осередків вздовж европейського кордону булоб небезпечне, совєтський уряд почав розбудовувати промисловість на Уралі ще пятнадцять літ тому. Між 1930. і 1940. роком в тому районі збудовано більше як двіста фабрик і майстерень.

Весь уральський промисловий район обіймає простір приблизно в 250,000 квадратових миль. Він простягається на обидвох боках Уральських Гір і включає, окрім фабрик, також копальні заліза, вугля, міди, бокситу, олова, марганцю, поташу, магнезія і цинку, та нафтові джерела. В найближчій околиці фабрик і копалень простягаються великі ліси і тисячі акрів врожайної землі.

Прикладом швидкого промислового розвитку уральського району може бути місто Маґнітоґорск. Пятнацять літ тому цілі гори залізної руди, що находяться в тій околиці, лежали невикористані. Маґнітогорськ був невеличкою оселею кочівних пастухів. В 1929 році Совєти задумали створити тут один з найбільших вугільно - залізних осередків, вживаючи для обрібки залізних покладів, що там находяться, вугілля з віддаленого на 1,200 миль Кузнецького Басейну. Сьогодня Маґнітоґорськ має чверть міліона мешканців. Одна з найбільших фабрик сталі в світі продукує там денно шість тисяч тон того металю. Окрім того в Маґнітоґорську є фабрика амуніції і кілька хемічних заводів.

Після Маґнітоґорська розбудовано ще кілька промислових центрів. Так повстали великі фабрики танків у Станкострії. В Свердловську виробляють субмарини, амуніцію, танки і електричне приладдя. Солікамсь продукує біля двох міліонів тон поташу річно. За перший рік використання нововідкритих нафтових, зложищ в околиці Уфи добуто таку кількість нафти, що з неї вироблено пів міліона тон авіяційної ґазоліни. В 1941 році закінчено будову другої рафінерії авіяційної ґазоліни в Саратові над Волгою.

Одна з найбільших фабрик літаків у світі находиться в місті Молотові (давніше Перм), що лежить тисячу миль за фронтом. Фабрики літаків і машин находяться також у Вороніжі, Ґоркім, Казані і в Іркутську.

Зразу було багато труднощів з транспортом і з доставою електричної сили для уральських індустрій. Це питання розвязано в той спосіб, що в Уральських Горах збудовано сім великих електростанцій, які разом можуть дати чотири біліони кільоватів. Вони всі сполучені між собою в одну сітку, так що коли одна не працює, то інші її заступають. Збудовано також три нові залізниці, що сполучують уральський промисловий район з підфронтовими околицями.

Ще далі на схід, в глибині Сибіру, Совєтський Союз творить дальші промислові райони, про які світ ще мало що чув. Подібно, як Злучені Держави, Совєтський Союз був зрадливо нападений і, як Америка, він примушений розбудовувати свої індустрії, ведучи рівночасно війну. Його величезна людська сила, незмірімі природні багатства й боєвий дух його народів швидко обєднуються з рештою Обєднаних Держав у тверду ударну силу.

Загальна Рада — ФЛІС.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

УКРАЇНА БУЛА, Є І БУДЕ!

Хочу розповісти про один випадок в американській школі, який заслугує на те, щоби був наслідуваний, якщо де зайде потреба.

Перед закінченням шкільного року в середній школі в Амстердам, Н. Й. учитель історії й ґеоґрафії дав завдання нарисувати мапу Европи. Студентка цеї школи, Оля Бабак, нарисувала всі краї, а між ними і Україну в повних її границях з Києвом як столицею. Коли учитель поглянув на її роботу, перекреслив це, заявляючи, що України нема, а є тільки Росія. Панна Оля заявила чемно учителеви, що Україна мусить бути, бо її родичі приїхали до Америки з України, а крім того вона сама читала історію України в книжці, що видана в Америці. Вислухавши те, учитель стояв далі при тому, що для України нема місця на карті Европи, та що учениця не може дістати „кредиту" за свій труд. Це бідну Олю зовстидало й зажурило, але вона таки не відступила від свого і сказала, що „Україна була, є і буде так довго, як довго житиме український нарід", запевідаючи, що вона цедокаже. Наступного дня вона принесла до школи „Історію України" М. Грушевського, видану Єльським Водавництвом заходом У. Н. Союзу. Учитель взяв книжку і задержав її в себе два дні. За два дні Оля одержала не тільки „кредит" за правдиву і добру роботу, але ще окреме признання від директора школи за те, що є розумною студенткою. Тоді вже й інші ученики позазначували на своїх мапах Україну.

Тепер ще хочу сказати, що панна Оля є дочкою Гната і Катерини Бабаків, свідомих наших громадян і членів У. Н. Союзу. Сама Оля завжди цікавилась американсько - українським життям, виступала нераз з українськими народніми тандами ідеклямаціями на концертах. От коли тільки було в нас більше таких родичів, що виховувалиб нам більше таких Оль, а також і більше таких молодих хлопців і дівчат, що малиб відвагу ставати в обороні українського імені, обороняючи його на підставі знання.

Місцевий.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

А. Х. — У тім маленькім дописі Ви забагато зачіпили, тому так мало сказали. Краще було описати одну місцевість і яке в ній життя, як згадувати за багато громад двома чи трьома словами. Описувати трба враження, яке зробила на нас якась місцевість; треба писати про людей, як вони виглядають, що думають, де працюють, як організуються. З цього є дещо в Вашому дописі, але воно скупе, бо Ви в оповіданню заскоро перелітаєте з одного місця на друге.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРҐАНІЗАЦІЙ

НЮ ЙОРК, Н. Й.

U. S. O.

Кампанія Укр. Дивізії U. S. O. зближається до кінця, бо лишається заледви коло 10 днів.

День 25. серпня ц. р. є днем Укр. Див. U. S. O.

До 28. серпня є останній реченець звороту всіх книжочок з купонами без огляду чи вони заповнені, чи порожні.

Книжочки ті були видані Централним Комітетом U. S. O. для улекшення збирання жертв на U. S. O. Скільки хто зібрав або збирає — незадовго побачимо.

Між українськими орґанізаціями декотрі працювали і працюють завзято і щиро, декотрі меньше, а декотрі не тільки, що не пробували працювати, але ані один раз не були на зборах, мовб и справа така їх не інтересувала.

Багатьом людям тяжко зрозуміти і відгукнутись на всякі краєві суспільні заклики. Вони все чогось чекають, недовіряють і розбирають справу так, мов би нас вона не обходила.

З ріжних національних уґруповань, а дивізій U. S. O. відзначаючи пописалась ґрупа швайцарська, бо вона перейшла понад наложену квоту на 700%. Українська квота U. S. O. поки що виповнена коло 35%. Порівнання тих двох уґруповань є для нас прикре; але ніґде правди діти, так воно є.

Лишається нам ще коло 10 днів до збирання жерв на U. S. O.

Щоби справи не протягати, візьмімося завзято при кінці нашої кампанії та докажім, що ми свою квоту виповнимо. Докажім, що ми свій обовязок супроти наших синів-вояків виконаємо, а тим докажемо, що справа для наших синів-вояків перевищає наші політичні, або релігійні непорозуміння, бо до праці стаємо всі, як один.

Тому складайте свої жертви на U. S. O. скільки можете, бо для укінчення нашої кампанії короткий час. Візьмімося до праці всі, а ціль намічену виконаємо.

Платон Стасюк,
скарбник Укр. Див. U. S. O.

НЮАРК, Н. ДЖ.

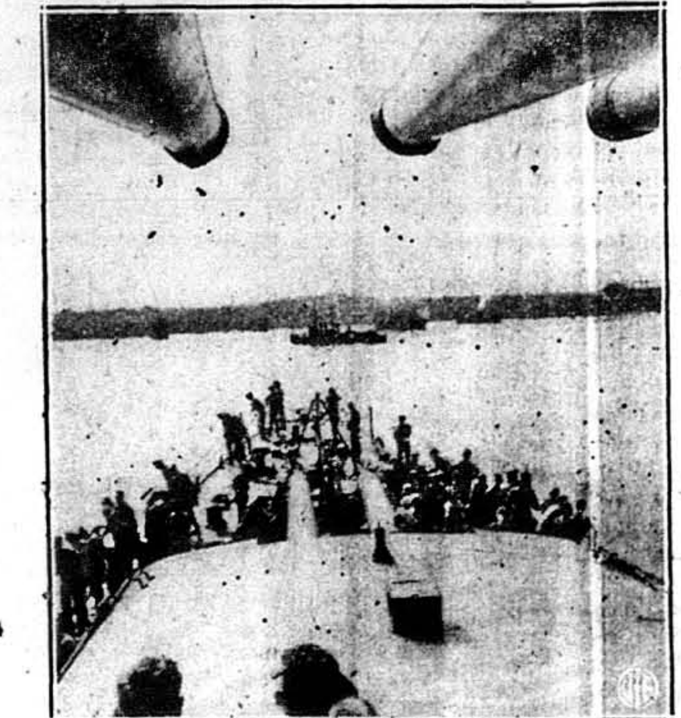
На Допомоговий Фонд Армії.

Комітет Виборчої Ліґи й представники української громади в Нюарку, Н. Дж., рішили перевести збірку на Допомоговий Фонд Армії. (Army Relief Fund Drive). До цеї важної справи попрошено всіх урядників наших інституцій на засідання, яке відбулося в понеділок 20. липня ц. р. в Українській Централі 180 Вілйем стр., щоб зробити програму цеї збірки і дібрати більше осіб до ширшого комітету. Засідання переводив предсідник, адвокат п. І. Романишин, секретаркою була панна Гелина Гавриляк. Першою справою, було, щоб вибрати комітет до переведення збірки, до якого увійшли: п. І. Романишин, предсідник, п. Т. Каськів, касієр, панна Гелина Ґавриляк, рек. секретарка, а п. І. Атаманець, фін. секретар.

Тому комітетови передано, щоб виробив певні пляни й приготовив усе, що є потрібне для цеї патріотичної роботи в користь Американської Армії. Ухвалено, щоб постаратися по можности зібрати не менше як 5,000 долярів. Поручено комітетови виробити лісти до колекования цеї суми й роздати кому тільки можна, щоб приспішити збірку. Роздані лісти мають бути звернені до комітету 12. вересня ц. р., а це тому, що кампанія збірки закінчиться бенкетом 24. жовтня, в Централі під ч. 180 Вилйем стр., Нюарк, Н. Дж. На цей бенкет запроситься старшин армії, яким передасться цілу збірку чеком. На цей бенкет проситься українські матері, які мають своїх синів при американській армії, а які будуть мати окремий стіл і несподівані відзначення з почестями в присутности старшин військових і всіх гостей. На пропозицію всіх представників вирішено подати звіт з тих нарад до всіх українських ґазет, щоб приспішити збірки на назначену ціль. Всі жертводавці будуть виписані на фронті сцени в головній салі.

Товариства, Братства й Сестрицтва повинні зачинати збірки на своїх засіданнях. До помочі комітетови дібрано ще панни Соню і А. Ґлушик. Дальшу програму праці відложено до засідання в дні 17. серпня, що відбудетьс я у тому самому місці.

Олена Гавриляк, секр.

ОХОРОНЯЮТЬ ПОСТАЧАННЯ ДЛЯ НАШИХ ХЛОПЦІВ. — Це передня частина американського кружляка що супроводить американський конвой, що везе поживу і все, що потрібне для „наших хлопців", себто американських вояків, що десь в Европі, Австралії чи Африці. Перед нами, по середині, видніє американський контрторпедовець, а за ним американські кораблі з доставами.

Для Божої Хвали і для Українського Народу!

З НАГОДИ ПОСВЯЧЕННЯ „УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО СЕМИНАРЯ" У СТЕМФОРДІ, КОНН., ДНЯ 7-ГО ВЕРЕСНЯ Ц. Р.

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА!

Чи чули Ви, як перші наші поселенці тяжко тут працювали? — Мали що їсти, мали в що вбратись, однак жити їм було дуже сумно; чогось їм не доставало. Се душі їх голодні тужили за Божим Домом, за Церквою, за священиком! Писали до Рідного Краю, просили, молили; „Дайте нам священиків!" — І се цілком зрозуміле, бо нарід наш серцем відчув та зрозумів, що як ростина без сонця, як тіло без душі, так нарід без церкви, без Слова Божого без священиків, вяне — завмирає!

Нині в нас величаві церкви, нищі і вищі рідні школи, каледжі, сиротинці, доми для старців, бібліотека, музей та інші важні установи, що повстали, ростуть і розвиваються щирими та щедрими жертвами нашого народу.

ЧОТИРИ РАЗИ МЕНШЕ СВЯЩЕНИКІВ ЯК В РИМО-КАТОЛИКІВ

Та чи знаете ви про се, що в наших сусідів, римо-католиків, в Америці оден священик пересічно припадає на 635 душ, а в нас, Українців греко-католиків, оден священик пересічно припадає на . . . 2,668 душ!!! Що се значить? — Відповідь на се знайдете Ви самі у Ваших постійних просьбах до свого дорогого Епископа: „Просимо, благаємо, дайте нам священика, бо церква пропадає! Дайте ще другого, бо сей вже знемагає! Дайте молодого, бо молодь пропадає!"

Дійсно, повторюється клич перших наших поселенців, однак положення тепер страшніше, бо грозить затратою не лиш нас самих, як народу, але наших дітей та всего того, що ми здвигнули нашими довголітними жертвами та трудами. Час, надмірні труди, журби та смерть передчасно та скорше як у других народів проріджують ряди наших священиків. Рідний Край вруїні дати нам їх не може!

ОДИНОКИЙ РАТУНОК — СВІЙ СЕМИНАР

Остав лише один-однісенький ратунок: **здвигнути та закріпити свій рідний семинар, так** як є у всіх других народів і так як ми мали у Львові, Перемишли і Станиславові, де би виховувались молоді священики, свої рідні священики.

Се наша найпекучійша справа!

Духовний семинар се наша найважнійша церковно-народна твердиня!

Наш Преосвящений Епископ збудував сего року у Стемфорді величасу камінну будову „Український Католицький Семинар". Се гордість наша, а передовсім, тих що причинилися до здвигнення його!

Однак за його істнования, закріплення, як також за виобразування та виховання будучих, рідних нам, священиків **ми всі — як один мусимо тепер конечно своїми щедрими жертвами подбати!**

ДО ВАШИХ СЕРДЕЦЬ

Серце кожного з Вас певно відізветься і Ви закличете з сльозами в очах: **Радше най** нас не стане, як то всьо малоб пропасти! Бо всі ті наші придбання так нам дорогі, як наша власна душа, як наше власне життя!

Коли се зрозумієте і спроможетеся на відповідні жертви, тоді Ваші імена не забудуться, Ви будете жити в памяти всіх поколінь, а молитва за Вас буде взноситись перед престол Всевишнього від кождого вівтаря, при котрім будуть стояти нами виховані священики, щоб принести за Вас безкровну жертву Господеви.

З вдячности за поважнійшу жертву від Вас і Вашої родини на наш Духовний Семинар, одержите з Епископської Канцелярії картину Семинаря з благословенням Основника; Преосвященого Епископа нашого Кир Константина, з власноручним підписом, та з Вашим назвиском і іменем на ній.

Нехай ся картина Вам засвідчить, як преважну і конечну роботу започатковано дотеперішними жертвами нашого громадянства, та нехай пригадує Вам день в день про потребу постійних жертв на закріплення її та **виховання молодого, а рідного — свойого духовенства!** Всі ми розуміємо це добре, що Церква Ваша одноразовою жертвою-вкладкою встоятись не може, чоловік одноразовою поживою жити не може; все що має жити потребує постійної поживи — жертв!

ДО ЗАРЯДІВ ВСІХ НАШИХ УСТАНОВ!

До Вас, що у центральному проводі ріжних наших цінних установ, до відділів Українського Народного Союзу, „Провидіння", Українського Робітничого Союзу, „Народної Помочі", Союзу Українок, Сестрицтв, Братств, Української Молоді, Марійських Дружин, Хорів Народних Домів і прочих, спеціяльне прохання: Будучи передовими, Ви вже нераз співділанням та жертвами дали докази належної оцінки потреб свойого народу, тепер — поважними жертвами станьте приміром всім нашим громадянам, подбайте цим за провід другим поколінням, та оставте славні сліди на металевих плитах, чи в Золотій Пропамятній Книзі Українського Семинаря нашим дітям до наслідування!

НА СЛАВНУ ПАМЯТЬ!

Найменьша Ваша жертва буде дуже цінна.

Хто пришле $500.00 або більше того імя і назвиско як ктитора буде вирізьблене на окремій металевій плиті, уміщеній на станіх Семинаря.

Хто пришле $200.00 або більше того імя як благодітеля буде вирізьблене на меньшій металевій плиті, уміщеній на дверях кімнат Семинаря.

Хто пришле $100.00 або більше, того імя і назвиско буде вирізьблене на спільній металевій плиті, уміщеній на стінах Семинаря.

Хто пришле $75,00 або більше, $50.00 або більше, $25.00 або більше, $10.00 або більше, тих імена і назвиска — відповідно до їх жертв — будуть поміщені на цілій стороні, чи на половині, чвертці або вісімці сторони в Золотій Пропамятній Книзі Семинаря.

Хто прищле $5.00 або більше, того імя і назвиско буде впорядочнім списі в Золотій Пропамятній Книзі Семинаря.

Жертви понизше $5.00 будуть уміщені в окремій Книзі Семинаря.

Рішено також, щоб вище згаданих жертводавців, якщо їх жертви будуть прислані тепер — чи будуть вони могли бути присутними на святі 7 вересня ц. р. в Стемфорді, чи ні — наділити також почестю духових хрестних батьків при благословенні Украніського Католицького Семинаря.

За всіх висше згаданих жертводавців буде рік-річно відправлятись Служба Божа в каплици Семинаря!

За всі жертви Епископська Канцелярія зашле кождому зокрема посвідку з подякою.

Жертви проситься слати на адресу: BISHOP'S CMANCERY, 815 NORTH FRANKLIN STREET PHILADELPHIA, PA.

При сій нагоді **запрошуємо Вас до участи в Торжественнім Благословенню Українського Католицького Семинаря в Стемфорі, яке довершить Їх Ексцеленція Преосвящений Епископ Кир Константин дня 7-го вересня сего року на Labor Day.**

НИНІ ДО ЖЕРТВ НА РІДНИЙ СЕМИНАР!

ЖЕРТВУЙМО ВСІ СКІЛЬКИ ЛИШЕ МОЖЕМО!

ЗДВИГАЙМО ХРАМ НАШОЇ БУДУЧНОСТИ ЖЕРТВАМИ ВСЕГО НАРОДУ!

З БОГОМ ВПЕРЕД!

Просячи помочі Господа Бога до сего святого діла, та всім жертводателям і їх родинац щедрого Божого благословеньства.

Сердечно всіх здоровлю

о. Роман Крупа, Секретар Епископа і впорядець на Святі Благословення Семинаря.

Жіноча Сторінка

Чи Будемо Гірше Їсти?

На перший погляд багато явищ вказувалоб на це, що наше прохарчування погіршиться на час війни. Вслід за обмеженням у споживанню цукру прийшла черга на мясо і товщ. Вправді їх ще ніхто не пайкує, і хто зна, чи прийде аж до цього. Але вже сьогодня влада взиває нас, щоб уживати менше цих харчів та глядіти на ринку за іншими середниками поживи, що мають віджвчі вартости такі самі, як мясо чи мясний товщ.

Та це все не значить, що нам може забракнути поживи, як такої, та що малаб нас чекати доля голодуючої Европи, якщо війна затягнеться на довше. В нормальних часах Америка без великого зусилля може прохарчувати ще один такий континент, як вона сама. І на воєнний час не повинноб тут на нічому збувати, якби не трудноці транспорту, надзвичайні потреби армії та достави для заморських країв, що воюють по стороні Америки. Але це все лиш трудноці, а не катастрофа — це обставини, з яких мож найти вихід, а не марево голоду, що його нема чим заспокоїти.

Як довго не тревалаб війна — їсти будемо мати подостатком. Лиш у нашому доборі поживи та способі її приладжування мусить зайти зміна. Бо перший залежатиме від цього, що у даній хвилі є на ринку — другий вимагати буде більше часу, та вважливости, як до тепер американська жінка звикла була присвячувати своїй кухни.

В балачці з одним нашим громадянином, я — з жіночої солідарности — бралася раз боронити наших жінок перед закидом суспільної малоактивности, кажучи, що вдержання хати та приладження поживи для родини це „джаб", який виповняє жінці цілу днину, не лишаючи їй багато часу на що інше! „Смійтеся з цього! — відповів мій знакомий, махнувши легковажно рукою. „Це не жінка годує наших дітей та чоловіків: це айсбакса! Жінка встромить в неї кусень стейка, кілька томейтів чи кену моркви, вставить батлю молока — тай женеться до мувіс, до приятельки, чи на сусіди. Перші вертають діти зі школи. Відчинуть айсбаксу, вріжуть стейка, всмажуть, заїдять томейтом, попють молоком, накидають з бакси кукізів у кишені і — гайда на вулицю. Потім притягнеться чоловік з роботи. І він йде просто до айсбакси — наче до рідної мами, щоб заспокоїла голод. Донька з офісу, син з бизнесу, врешті сама господиня. Усі шнурком до айсбакси, знаючи, що як вона не заспокоїть голоду — то треба хіба іти у салун!"

У цьому насмішкуватому образі, змальованому нашим громадянином багато правди. Харчі, які доставляла тут жінці торговля, були або такого високого ґатунку, що смачні самі собою і не треба багато заходитися, щоб їх прилагодити для вжитку, або таки готові, приладжені позадомашним способом. А ще й до цього, як у котрої господині рідня не була надто вибаглива та не домагалася ріжноманітности у страві — вона могла обертати стейками, чапсами та готовою яриною у нескінченність, маючи несогірше віджвлювану родину і спокій голові.

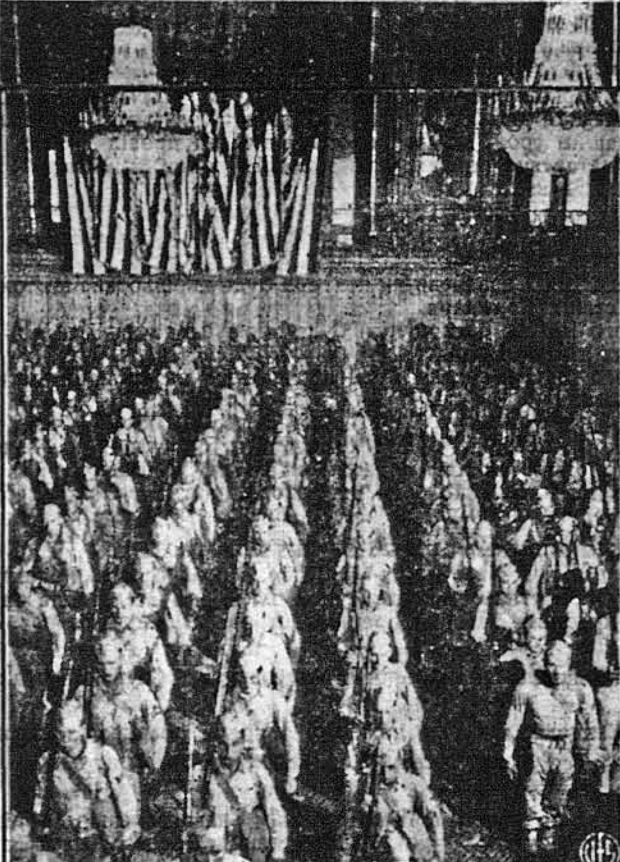
Тепер цей „рай" скінчився. З найвищих та найлекших до приладження родів мяса ледви десять процент припаде для вжитку цивільного населення. Ми дістанемо мясо такої самої високої віджвчої вартости як передше, але його вже треба буде і поварити довше, і закришити, і продумати, чи не далосяб з нього зробити щось інше, як „стю", бо не годен їсти його такого самого кожної днини.

Дальше — мяса взагалі буде менше на ринку. Кажуть заступати нам його сиром, який має ці самі віджвчі вартости, а є його в краю багато. Але замісць мясної, теплої страви годі жадати, щоб наша родина вдоволилася сендвічом зі сира на обід! Крім цього, такий рід віджвлювання довів би скоренько усіх нас до небезпечних шлункових недуг. Сира треба нам вживати у такий спосіб, щоб, побіч сендвіча, ми приладжували з нього час від часу якнайбільше теплих страв. А страви ці, коли зварені дбайливо є цього роду, що ними мож задоволити і найбільш вимагаючого смакуна. У нашій українській кухни ми маємо кілька страв зі сира, як пироги, сирники, налисники зі сиром. Але більшість страв з найпоживнішою ґатунку сира — твердого, у нас незнана, бо вони італійського, еспанського чи іншого походження. Нові сирні страви продумують тепер американські знавці варення, щоб лиш якнайбільше цього продукту впровадити в уживання та заступити недостачу мяса. Приписи на ці нові страви мож подибати на жіночих сторінках американських часописів, у маґазинах чи окремих книжках, а кожда жінка повинна з ними зазнайомитися та практикувати у своїй кухни.

Це саме що до мяса, відноситься до ярин і овочів, лиш з цею зміною, що їх забракне у пушках (кенах), а буде подостатком сирих та свіжих. Але тут будемо обмежені сезонами, і якщо хтось у зимі схоче літних овочів чи ярини, буде мусів заздалегідь подбати про це в літі й домашним способом законсервувати їх на зиму. Американські жінки роблять це вже у цілком поважному розмірі. Читаємо, що по менших містах майже усюди завязуються жіночі „Кеннінг Клобс", де жінки сходяться разом і спільними силами та при ужиттю спільного знаряддя готовлять зимові припаси.

Це певне, що війна не погіршить нашої їди якостево, ні зменшить її в діймаючий спосіб. Але й це певне, що будемо мусіти проводити три години денно над горщиками, замісць дотеперішньої одної. Та подумаймо, оскільки воно ліпше, чим стояти у черзі під склепами, довгими годинами від ранного світу, на дощі, спеці, чи морозі, щоб дістати крихту товщу та кілька бараболь. А саме на такому проводить свій час сьогоднішна европейська жінка.

Клявдія Олесницька.

БАЛЕВА САЛЯ ПАРАДНОЮ ПЛОЩЕЮ.—Дядько Сем недавно тому перебрав на свій заряд Готель Стівенса в Шікаго, що славився найбільшим готелем у світі, аби в ньому переводити 14-тижневий вишкіл для радіової школи при американській авіяції. Люксусову балеву салю готелю перемінено на площу вправ для вояків.

Поради Матерям

КОЛИ ДИТИНА ВРОДИЛАСЯ.

Після родива мати повинна ще хоч тиждень лежати в постелі і кілька тижнів не робити ніякої справді тяжкої роботи. А то може набавитись різних жіночих слабостей, яких потім тяжко збутися і від яких може цілими роками терпіти.

Їжа матері повинна бути здорова й поживна і їсти повинна мати більше, ніж звичайно їла, бо тією їжою вона не тільки себе годує, а й дитину. Мало не кожна мати може дитину годувати груддю. Коли молока в груди не стає, мати повинна пити багато молока, добре висиплятися і спочивати, не допускати нестравности і дитину годувати правильно, в свій час. Взагалі для дитини і для матери краще, коли в життю немовляти як найшвидше завести систему: свій час на годування, купіль, сон, прогульку, тощо. Коли дитина неспокійна, нервова, не заспокоювати її ніякими „сиропами" чи якими іншими патентовими медицинами.

Дитина в пеленках чи в колисці говорити не може, але проте не трудно пізнати, чи вона здорова і як почувається.

Нормальна, здорова дитина правильно набирає ваги, має теплу, вогку шкіру, дихає легко і спокійно, спить тихо і мирно, їсть з добрим апетитом і кричить чи плаче лише тоді, коли голодна або коли їй щось дошкулює, або просто, щоби виявити свою енергію.

У сні здорова дитина не кидає собою, не перекидається з боку на бік, на обличчі вираз спокійний і лагідний. Та коли її щонебудь болить, вона час від часу затискає долоні, а обличчя болюче корчиться.

Здорова дитина дихає легко й рівно, але в перших місяцях віддих може бути неправильний навіть в здорових дітей і трівожитися тим не треба, хиба що є інші признаки слабости. Дитина повинна змалку мати ротик зачинений і дихати через ніс. Відкритий рот і віддихання ротом значать, що є якась хоробллива решкода для віддиху.

Мала дитина мусить плакати й кричати просто тому, щоби розвинути свої легені. Але вона не повинна плакати й кричати кожний раз, коли чого небудь забагне, і для того треба її відповідно виховати, призвичаїти. Коли вона часто й забагато кричить, химерна, вередує, то це ще не значить, що вона хвора, але якась причина мусить бути і добре придивляючись до дитини, мати все може пізнати, в чім справа. Може дитя хоче їсти, може спати, може його що болить, може невигідно лежить, а може й слабе. При гострім болю в неї часто сльози в очах і затиснені кулачки. Слаба дитина звичайно не „верещить", а тихо стогне, зойкає і дуже часто повертає голову з боку на бік.

Мати повинна старатися взагалі помічати всякі зміни в дитині, які не є нормальні. Запалене або бліде обличчя, безсонниця, брак енерґії й апетиту, нестравність і шлункові недомагання, все те повинно бути осторогою, що щось не так, як повинно бути.

ВПИСУЙТЕ СВОЇХ ДІТЕЙ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ І В ТАКИЙ СПОСІБ ЗАБЕЗПЕЧІТЬ ЇХ БУДУЧЧИНУ.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

В четвер, 6. липня 1942 року, померла в Озон Парк, Н. Й., в 51. році життя

ЛЮДВІНА ВЕЛИКАНОВИЧ,

членкиня Тов. Вільна Україна, від. 200 У. Н. Союзу. Покійна походила зо села Рідвяни, повіт Теребовля, Зах. Україна. Похорон відбувся в суботу, 8. липня. В похороні взяли численну участь члениці Союзу Українок і Тов. Вільна Україна.

Покійна полишила в смутку четверо дітей: Катерину, самотну; Павла, подруженого; Ольгу, замужну Маркват; Евгена, самотного; зятя Генри Маркват; невістку Анну і двох внуків: Річарда і Патрісю; дві сестри: Розалію і Френцес; два шваґри: Григорій Олійник і Михайло Супек. Вся родина Покійної належить до У. Н. Союзу.

В. ЇЙ П.!

В. Воргуль, секр.

ТАРЗАН, ч. 618. Боротьба в темноті.

Джеґер був урадований. Викрадаючи ніж Тарзана, він доконав першої частини свого вбивчого пляну.

Коли Тарзан відкрив свою втрату, він спершу думав, що ніж попався якомусь збирачеві памяток.

Він був певний, що він найде свій ніж назад ще, поки покине корабель. А тимчасом він його не потребував. Але він помилявся.

Яку годину пізніше його здивував здушений крик. В тіні якась жінка боролася з дужим мужчиною.